

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιδικὸν σύγγραμμον, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΑΪΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ἐδρ. Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, κατὰ τὰ Χαντιῶτα

Περίοδος Β'—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 16 Αὐγούστου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 33

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια.)

— Καὶ ὅμως ἐδῶ, ἀτήνητην ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, τὰ βάρη εἶνε μεγαλύτερα κατὰ διακοσίας τεσσαράκοντα πέντε ὄργυιαι εἶνε δηλαδὴ τὸ ὅλον ἐννεὰ χιλιάδες μέτρα.

— Ὅσον ὕψος ἔχουν δηλαδὴ τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς γῆς, τὰ Ἰμαλάου: ὀκτῶ χιλιάδες ἐξακόσια μέτρα τὸ Δελαγιρί τῆς Νεπάλης, ἐννεὰ χιλιάδες μέτρα τὸ Σαμαράι τοῦ Βουτάν!

— Πολὺ διδακτικὴ αὐτὴ ἡ σύγκρισις τῶν ἀριθμῶν! ἀπεκρίθη ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Ἀποδεικνύει, πλοίαρχέ μου, ὅτι τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς γῆς δὲν δύνανται νὰ παραβληθοῦν πρὸς τὸς ὑποβρυχίους ἀβύσσους τῆς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ σχηματισμοῦ τῆς, ἐνῶ ἐλάμβανεν ἡ σφαῖρα μας τὴν ὀριστηκὴν μορφήν τῆς, αἱ ταπεινώσεις τοῦ ἐδάφους τῆς ἦσαν σημαντικώτεροι ἀπὸ τὰς ἀνοψώσεις τοῦ, καὶ ἴσως-ἴσως ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσουν οἱ ἄνθρωποι νὰ τὰς μετρήσουν ἀκριβῶς.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἦτοι τὴν 15 Ἀπριλίου, ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἐφθασεν εἰς τὰς νήσους Σαρβάς, ὡς ὀνομάζεται ἄλλως τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Θαλασσοπόρων, καὶ ἠγκυροβόλησεν εἰς ἀπόστασιν ἑλπίγων ἑκατοντάδων μέτρων ἀπὸ τῆς νήσου Σαβοῦ, ἣτις εἶνε ἡ σπουδαιότερα τοῦ ὅλου συμπλέγματος.

Δέκα ἕως δώδεκα ἰθαγενεῖς, συνοδεύοντες τὸν βασιλέα των, ἀνήλθον εἰς τὸ πλοῖον μετὰ ἓνα Ἀγγλον διερμηνέα. Οἱ ἰθαγενεῖς αὗτοι, μὴδὲ τῆς Μεγαλειότητος του ἐξαιρουμένης, ἦσαν σχεδὸν ὀλόγουμοι. Ἀλλὰ ἓνα τρίτινον ὑποκάμισον, τὸ ὅποιον τοῦ ἐχώρισεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, καὶ τὸ ὅποιον ἐκεῖνος ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ φορέσῃ ὡς πανταλόνι, δὲν ἄργησε

νὰ καλύψῃ τὴν βατικὴν τοῦ γυμνότητα.

Ἐστάλησαν αἱ φραλαινίδες εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐπίστρεψαν φορτωμέναι μενωτότατα κροῦζα κοκοφινίκων. Ὅταν ἐβράδυσεν, ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», διὰ νὰ μὴ μείνῃ παρὰ τὴν ἐπικίνδυνον ἀκτὴν, ἔστρεψε πρὸς τὸ πέλαγος καὶ ἔλαμε βόλτες ὅλην τὴν νύκτα. Μόλις ἐξάρξαεν ἡ αὐγὴ, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἐπανήλθεν εἰς τὸ ἀγκυροβόλιον τῆς προτερίας. Οἱ ἰθαγενεῖς, ἐπρημήθυσαν εἰς τὸν τροφοδότην εἰκοσι περίπου ἑξαίρε-

τους χελώνας, ἀλλὰ τόσα χοιρίδια καὶ ἄφθονα πουλερικά, τὰ ὅποια ἐπληρώθησαν μετὰ εἶδη τῆς πακοτίλλιας τοῦ πλοίου, ἰδίως μετὰ σογιαδάδες τῶν εἰκοσιπέντε λεπτῶν ὁ ἓνας.

Τρεῖς ἡμέρας ἀκριβῶς μετὰ τὸν ἀπόπλου, οἱ ὅποιοι ἔβλεπον εἶδαν μίαν ἀγέλην φυσητῶρων, οἱ ὅποιοι ἐπαίζαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, τέσσαρα ἢ πέντε μίλια ἀριστερὰ πρὸς τὴν πῦρρον. Ἐννοῖται ὅτι τοὺς ἐκυνήγησαν αἱ φραλαινίδες. Ἀλλὰ τὸ κυνήγιον τῶν φυσητῶρων εἶνε πολὺ δυσκολώτερον ἀπὸ τὸ κυνήγιον τῶν γνήσιων φραλαινῶν, διότι ἐκεῖνοι βυθίζονται εἰς μεγάλητερα βάρη, ἔταν κτυπηθῶν μετὰ τὸ καμάκι. Δι' αὐτὸ ἓνα καὶ μόνον κατάρθωσεν ν' ἀγρεύσῃ, καὶ τὸ πλήρωμα εἰργάσθη ὅλην τὴν νύκτα ὅπως ἀνελάσῃ τὸ κῆτος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Τὴν ἐπαύριον ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», βοηθούμενος ὑπὸ ἰσχυροῦ ἀνέμου, ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του πρὸς βορειανατολάς.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφάνη ἓν πλοῖον, τὸ ὅποιον ἐπλεε πρὸς τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν, ἀπέχεθε δὲ τρία ἢ τέσσαρα μίλια ὑπὲρ ἡμῶν. Ἦτο μουδρόμων (μπάρκο), μετὰ τοῦ τὰ παντὰ ἀνοικμένα, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναγνωρισθῇ ἢ ἐθικότης του ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀπόστασιν. Ἐν τούτοις τὸ σχῆμα τοῦ σκάφους του καὶ μερικαὶ λεπτομέρειαι τῆς ἱστορίας του, ἐπέτρεψαν νὰ σχηματισθῇ ἡ πεποιθήσις ὅτι ἦτο ἀγγλικόν.

«Ὁ καρχαρίας εἶχε σπρίψη ὑπὸς, καὶ μετὰ ἀνοικτὰς τὰς γνάθους του ἦτον ἔτοιμος νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ πόδι.» (Σελ. 258 σ. 6.)

Κατά τὸ μεσημέρι συνέθη μία ἀπὸ τὸς αἰφνιδίας ἐκείνας μεταπτώσεις τοῦ ἀνέμου ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, αἱ ὁποῖαι εἶνε κινδυνώδεσταται ὄχι τόσο ἐξ αἰτίας τῆς διαρκείας των ὅσον ἐξ αἰτίας τῆς σφοδρότητός των, καὶ ἀπειλοῦν νὰ καταποντίσουν τὸ πλοῖον, ἀν αὐτὸ δὲν εἶνε ἐτοιμον νὰ τὰς ἀντιμετωπίσῃ.

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, ἡ θάλασσα ἐφοβώκωσε καὶ μεγάλα κύματα εἰσώρμησαν εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ τραβέρσο με τὴν γάμπιαν, τὸ παροκέτο καὶ τὴν τουρκετίαν.

Καὶ τὴν ὥραν τοῦ χειρισμοῦ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ναῦτας, ὁ Γαστινέ, συρθεὶς ἕως τὸ μπαστοῦνι τοῦ κοντραφλόκου διὰ νὰ ξεμπλέξῃ μίαν σκόταν, ἐπαράτησε μὲ τὸν ὄψον—ὡπὼς λέγουσιν οἱ ναυτικοί— καὶ τὰ δύο του, χέρι, καὶ ἔπεσε.

— Ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν! ἐφώναζεν ἀμέσως ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ὁ ὅποιος ἀπὸ τὸ καμποῦνι τὸν εἶδε βυθίζομενον εἰς τὸ ὕδωρ.

Ὅλοι εὐρέθησαν ἀμέσως ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα, καὶ ὁ κ. Μπουρκάρ ἔσπευσεν εἰς τὸ κάσαρο διὰ νὰ διευθύνῃ τὴν διάσωσιν τοῦ ναύτου.

Ἄν ὁ Γαστινέ δὲν ἦτο καλὸς κολυμβητής, βεβαίως θὰ ἐπνίγετο. Τὰ κύματα ἔσκαζαν μὲ τόσην μανίαν, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ καθαιρεθῇ λέμβος. Δὲν ἔμενε λοιπὸν ἄλλο μέσον βοηθείας παρὰ νὰ του πετάξουν σωσίδια, καὶ αὐτὸ ἐγένετο εἰς τὴν στιγμήν.

Δυστυχῶς ὁ Γαστινέ εἶχε πᾶσι προσηνέμως, καὶ, ἐπειδὴ τὸ πλοῖον ἐξέπεφε, τὰ σωσίδια δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φθάσουν κοντὰ του. Καὶ δι' αὐτὸ ἐπροσπαθοῦσεν ἐκεῖνος νὰ τα πλησιάσῃ κολυμβῶν μὲ δυνατὰς ἀπλωτίς.

— Μόλα τρίγχο καὶ κοντραμετζάνα! διέταξεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Ἄμα ἔπερε τὴ βόλτα ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», θὰ ἐπλησίαζε πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὁ ὅποιος ἠγωνίζετο εἰς τὸ μέσον τῶν κυμάτων, καμμιά ἑκατοστὴ μέτρα μακρὰν ἀπὸ τὸ πλοῖον. Ἄλλως τε ὁ Γαστινέ δὲν ἠγγήσε νὰ πιάσῃ ἐν ἀπὸ τὰ σωσίδια, καὶ, ἀν κατώρθωνε νὰ κρατηθῇ μ' αὐτὸ, θὰ ἐσώζετο ἀσφαλῶς, μὲν ἔπερε τὴ βόλτα τὸ πλοῖον.

Αἰφνης τὰ πράγματα περιεπλάκησαν φρικτὰ.

— Ἐνας καρχαρίας!... ἕνας καρχαρίας! ἐφώναζαν μερικοὶ ναῦται ἀπὸ τὸ κάσαρο.

Ἐν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ τρομερὰ σκυλέψαρα ἐφαίνετο καὶ ἐχάνετο ἀνάμεσα στὰ κύματα ὑψηλέμως, ἀφοῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν πρῶμην τοῦ πλοίου.

Γνωστὴ εἶνε ἡ ἀδηφαγία καὶ ἡ καταπληκτικὴ δύναμις αὐτῶν τῶν τεράτων, — ποῦ δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ δόντια καὶ στομάχι, ὡπὼς δικαίως λέγουσιν οἱ θαλάσ-

σινόι. Ἄν αὐτὸς ὁ καρχαρίας εὐρίσκει τὸν ναύτην, πρὶν προφθάσῃ νὰ τον ἰσάροσιν ἐπάνω!...

Ἄλλά, ἀν καὶ ὁ καρχαρίας δὲν ἀπέχετο παρὰ τριάντα μὲλις μέτρα, ὁ Γαστινέ δὲν τον εἶχεν ἰδῆ. Δὲν εἶχε μάλιστα ἀκούσῃ οὐδὲ τὴν κραυγὴν τοῦ ἔρρηξαν οἱ ναῦται ἀπὸ τὸ κάσαρο, καὶ δὲν ἐφαντάζετο τί φοβερὸς κίνδυνος τὸν ἠπειλεῖ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πολλοὶ ἀντήχησαν πυροβολισμοί. Ὁ ὑπαρχος Ἐρτώ καὶ ὁ Ρωμανὸς ἄλλοτ εἶχαν τρέξῃ νὰ ξεκρεμάσουν τὰ τουφέκια των ἀπὸ τὸ ὄπλοστάσιον τῆς αἰθούσης τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς τὸ κατάστρωμα ἐκυροβόλησαν τὸ θηρίον.

Τὸ ἐκτύπησαν ἀράγε;... ἄγνωστον. Ὅπως δὲ ἔπαυσε ὁ καρχαρίας ἐβυθίσθη ὑπὸ τὰ ὕδατα, καὶ ἡ κεφαλὴ του δὲν ἀνεφάνη πλέον εἰς τὸ κοῖλον τῶν κυμάτων.

Ἐν τῷ μεταξύ, μὲ τὸν αἶκα ὅλον κάτω (δηλαδὴ πρὸς τὴν ἀντιθετον πλευρὰν τῆς φορᾶς τοῦ ἀνέμου), τὸ πλοῖον εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ὀρτσαρῇ. Ἄλλα μὲ θάλασσαν τόσον κυματώδη, θὰ κατώρθων ἀράγε νὰ πάρῃ τὴν βόλταν;... Ἄν δὲν ἔστρεφε πρὸς τὴν ἄλλην πλευρὰν, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο πολὺ ἀμφίβολον μὲ τόσην κακοκαιρίαν,— ἡ μανούδρα ἐκεῖνη θὰ ἐπήγαινε στὰ χαμένα.

Φοβερὰ ἀγωνία ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς. Ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», ἐνῶ τὰ πανιά του ἐφύλλιζαν καὶ ἐκτυποῦσαν μὲ πολλὴν σφοδρότητα, ἔμεινεν ὀλίγα δευτερόλεπτα ἀναποφάσιτος τρόπον τινά. Ἐπὶ τέλος οἱ φλόκαι του ἐγένεσαν, καὶ τὸ πλοῖον ἐπέρασε τὴν γραμμὴν τοῦ ἀνέμου, ἀλλὰ ἔδειξε τὸ σημεῖον ὅτι ἔπεσε νερὸ ἀπὸ τὰ μπρῶνιά εἰς τὸ κατάστρωμα.

Τότε, ἀφοῦ οἱ ναῦται ἐκαργάρισαν καλὰ τὰς σκότες, τὸ πλοῖον ἐρατήθη στὴν κούρην καὶ ἐφθασε παρὰ τὸ σωσίδιον, εἰς τὸ ὅποιον ἦτο γαντζωμένον ὁ ναῦτης. Τοῦ ἐπέταξαν τὴν ἄκραν ἐνδὸς σχοινίου ὁ ναῦτης τὴν ἔδραξε δυνατὰ, καὶ τὸν ἔσυραν ἐπάνω ἕως τὰ αἰωροθέσια, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ ὁ καρχαρίας εἶχε στρέψῃ ὑπίτιος, καὶ μὲ ἀνοικτὰς τὰς γνάθους του ἦτον ἐτοιμος νὰ τον ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ πόδι.

Ὅταν ὁ Γαστινέ ἐτέθη ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα, ἀμέσως ἐλιποθύμησεν. Ἄλλὰ εἶχε σωθῆ, καὶ ὁ ἰατρὸς Φιλιάλ δὲν ἐδυσκολοῦθη νὰ τον κάμῃ νὰ συνελθῇ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ καμακιστὴς Δουκρὲ εἶχε πετάξῃ πρὸς τὸ θηρίον ἕνα τσεγκέλι, ὅπου εἶχε στερεώσῃ ἕνα κομμάτι ὀμὸν βωδινὸν κρέας.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπέθεσαν δι' εἶχε φάγῃ ὁ καρχαρίας, διότι δὲν τον ἐβλεπαν πλέον...

Ἐξάφνα μίαν ἰσχυρὰ δόνησιν συνέθη, καὶ τὸ σχοινὶ παρ' ὀλίγον θὰ ἐσύρετο

ὅλον ἔξω, ἀν δὲν ἐπρόφθαιναν νὰ το τυλίξουν εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς τάκους τοῦ αἰωροθεσίου.

Εἶχε συλληφθῆ τὸ ζῷον. Τὸ τσεγκέλι εἶχεν ἐμπρηχθῆ βαθυὰ εἰς τὸ χάσμα τοῦ στόματός του καὶ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ ξεκοτσαρισθῇ. Ἐξ αὐταὶ ἐτράθησαν τὸ σχοινὶ καὶ ἐβγαλαν τὸν καρχαρίαν ἔξω ἀπὸ τὰ νερά. Κατόπιν, ἐπέταξαν ἕνα θρόνον κ' ἐπίασαν τὴν οὐρανὸν τὸν ἀνέβασαν μὲ ἕνα παλάγκο, καὶ τὸν ἔφησαν νὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅπου μερικὰ κτυπήματα μὲ τοὺς πελέκεις γρήγορα τὸν ἐξεκοίλιασαν.

Ἰδοὺ τί εὐρέθη εἰς τὴν κοιλίαν του, ὅπου ὑπῆρχεν ἀκέμη τόπος καὶ δια τὸν καίμενον τὸν Γαστινέ; ἀπειρα πράγματα πεσμένα ἀπὸ τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, μίαν μπουτίλλια ἀδειανή, τρία κουτιά τῆς κονσέρβας ἀδεία ἐπίσης, πολλὰς ὀργυῖες δίστροφον σχοινί (τριζιλιο), ἕνα κομμάτι παπάκι, ἕνας κουδᾶς ἀπὸ μουσαμᾶν, ἕνα καλχοπάπουσο κἄποισι φαρᾶ καὶ μίαν τάβλα ἀπὸ κάρκοι νοτίτσι.

Ὁ ἰατρὸς Φιλιάλ καρτοχολοῦθη μὲ ἰδιαιτερον ὄλως ἐνδιαφέρον τὴν ἐξαγωγήν τῶν περιτέργων ἐκείνων ἀντικειμένων.

— Θαρρεῖς πὼς εἶνε ὁ τενεκὲς τῶν σκουπιδιῶν τῆς θαλάσσης; ἀνέκραξε. Ἀδύνατον ἦτο νὰ δοθῇ ὀρθότερος χαρκτηρισμὸς. Καὶ προσέθεσε:

— Δὲν μὲνει τώρα παρὰ νὰ τον ἐκνεκροποιήσωμεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

— Καθόλου, ἀγαπητέ μου Φιλιάλ, ἀντεῖπεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Καὶ τί τον θέλετε, πλοίαρχε;

— Θὰ τὸν κομματιάσωμεν καὶ θὰ φυλάξωμεν ὅ,τι ἔχει χρῆσιμον. Ἐσᾶς μάλιστα ποῦ εἶσθε ἰατρὸς, σᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθωτε ὅτι βγαίνει ἀπὸ τὸν καρχαρίαν ἕνα εἶδος ἐλαίου, τὸ ὅποιον δὲν πηθεῖ καὶ ἔχει ὅλας τὰς ἱατρικὰς ἰδιότητάς ποῦ ὑπάρχουν εἰς τὸ μωρουόλαδο. Τὸ δέρμα του, ἀφοῦ ξηρανθῇ καὶ στιλβωθῇ, χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν διαφόρων αθυρμάτων καὶ κοσμημάτων. Οἱ βιβλιοδέται δένουν βιβλία μὲ αὐτὸ, οἱ ξυλουργοὶ τὸ κάμουν ξυλόλιμες...

— Ἐὶ πλοίαρχε, διέκοψεν ὁ ἰατρὸς, τώρα θὰ μας πῆτε ὅτι τρώγεται κι' ὅλας ὁ καρχαρίας.

— Βεβαίως τρώγεται, καὶ τὰ πτερύγια του τόσον ζητοῦνται εἰς τὰς ἀγοράς τῆς Κίνας, ὥστε στοιγίζουσιν ἕως ἑπτακόσια φράγκα τὴν βαρέλα. Ἐμεῖς δὲν εἴμεθα Κινέζοι διὰ νὰ τα φάμε, ἀλλὰ κάμνομεν ἀπὸ αὐτὰ φαράκολλαν πρῶτης τάξεως, ἡ ὁποία χρησιμεύει διὰ νὰ γίνωνται διαυγῆ τὰ κρασιὰ, τὰ οἶνονενύματα καὶ ἡ μπύρα. Ἄλλως τε, ὅποιος δὲν ἀηδιάζει τὴν ἐλαϊώδη γεύσιν του, εὐρίσκει πολὺ ὠφέλιμον τὸ φιλέτο τοῦ καρχαρίου... Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἀ-

ἔχει ἔσο τὸ χρυσάρι αὐτὸς ὁ καρχαρίας!

Τὴν 25 Ἀπριλίου ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» διέθη τὸν Ἰσημερινὸν καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον. Ὁ ἰατρὸς Φιλιάλ τὴν ἐγλύτωσε πάλιν, ὅπως τὴν εἶχε γλυτώσῃ εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Δὲν τὸν ὑπέβαλαν εἰς τὸ βάπτισμα καὶ τὰς ὀκτωβήποτε ἐνοχλητικὰς τελετὰς τοῦ μπαρμπά-Τροπικοῦ, τὴς ὁποίας ὑφίσταται πᾶς ὁ διακρίνων διὰ πρῶτην φορὰν τὴν γραμμὴν τοῦ Ἰσημερινοῦ. Οἱ ἀξιωματικοὶ εἰς τὴν αἰθούσαν των ἠρεσθήσαν νὰ προυν ὑπὲρ τῆς εὐδοξίας τοῦ ταξειδίου των, καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος εἰς τὴν πρῶτην ἔκαμαν τὸ ἴδιον. Οἱ ναῦται εἶχαν λάβῃ διπλὴν μερίδα ρακῆς, — ὡς ἐγένετο πάντοτε ἐσᾶκις ἐπιτιμῶν καμμὶν φάλαγαν.

Μὲ δλα του τὰ μωρμουρισμάτα, ἡ ναγκάσθη καὶ ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας νὰ συγκρούσῃ τὸ ποτήρι του μὲ τὸν ναύκληρον:

— Δὲν ἠᾶγομε καλὰ ξεμπερδέματα, ἔλεγεν, ἐγὼ δὲν τὴν ἀλλάζω τὴν γνώμη μου.

— Μὴν τὴν ἀλλάζεις, γέρο μου, μὰ τράβα τὸ τῶρα ὡς κάτω τὸ ποτήρι σου!

Συνήθως, εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Βιρηνικοῦ, οἱ ἀνεμοὶ εἶνε πολὺ ἀσθενεῖς τὴν ἀνοιξιν, καὶ ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἔπεσε στὴν κάλαμα. Πόσον μικρὰ φαίνονται αἱ ὄραι μὲ τὸ καρζντί, ὅταν τὸ πλοῖον χωρὶς νὰ προχωρῇ, ταλαντεύεται ἄπὸ τὸ πρῶτ ἕως τὸ βράδυ καὶ ἀπὸ τὸ βράδυ ἕως τὸ πρωί, καὶ παραδέρνει ἐπάνωστὴν φουνοκοχλασσί!

Δι' ἀσκεδάζουσιν τότε οἱ ναυτικοὶ μὲ τὴν κουβένταν, μὲ τὴν ἀνάγνωτιν, ἐκτὸς ὅταν ζητοῦν μὲ τὸν ὕπνον νὰ λησμονήσουν τὰς ὄρας ποῦ χροσομεροῦν μίσα εἰς τὰ ἐκνευριστικὰ καύματα τῶν Τροπικῶν.

Ἐν ἀπόγευμα, τὴν 27 Ἀπριλίου, ὁ κ. Μπουρκάρ, οἱ ἀξιωματικοὶ του, ὁ ἰατρὸς Φιλιάλ, καθῶς καὶ ὁ ναύκληρος καὶ ὁ μίστρο-Καβιδουλίνας, ἐκάθηνον ὑπὸ τὴν σκηνὴν τῆς πρόμνης καὶ ἐκούθενίασαν περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων.

Τότε δὲ ὁ ὑπαρχος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βαρελά, τῷ εἶπε:

— Τί λές, Καβιδουλίνας, ἀμὲν ἔχη κανεὶς ἐνιακόσια βαρέλια λάδι εἰς τὸ ἀμπάρι, δὲν εἶνε τάχα καλὴ ἀρχή;

— Ἐνιακόσια βαρέλια, ὑπαρχέ μου, ἀπήντησεν ὁ βαρελάς, δὲν εἶνε δύο χιλιάδες, καὶ τὰ ἄλλα χίλια ἑκατὸν δὲν θὰ γεμισοῦν βέβαια τόσον εὐκόλα ὅσο μού γεμίζουν τὴν τσάσκα μου στὴν τρομαποθήκη!

— Αὐτὸ δηλαδὴ σημαίνει, παρετήρησε γελῶν ὁ Κοκκεμπέρ, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε μίαν φάλαγαν...

— Καὶ οἱ τὴς ἔλαψε ὄλως ἡ μεγάλη νεροπέδα τοῦ γιαιλοῦ! — προσέθεσε μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ὁ Ἄλλοτ.

— Πολὺ πιθανόν... ἀπήντησεν ὁ βαρελάς, μὲ σοβαρὸν ὄφρος.

— Μάστορ - Καβιδουλίνας, ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, πιστεύεις λοιπὸν πάντοτε δι' ὑπάρχει αὐτὸ τὸ τέρας τῶν τεράτων;

— Τὸ πιστεύει καὶ τὸ παραπιστεύει, ὁ χοντροκέφαλος!... ἐπρόφθασι ν' ἀπαντήσῃ ὁ ναύκληρος. Ἄλλα δὲν κάνει παρὰ γι' αὐτὸ νὰ μιλήῃ ἐμπρὸς εἰς τὸ καμποῦνι...

— Καὶ θὰ μιλῶ πάντοτενὰ! ἐπεβελώσεν ὁ βαρελάς.

— Ἐὶ εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ διὰ τοὺς παλαιούς μας ναύτας, λίγο εἶνε τὸ κακὸ, διότι δὲν δολόνονται μὲ τὰ παραμῦθια τοῦ Καβιδουλίνας!... Ἄλλα διὰ τοὺς μαθητευομένους, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα, καὶ δὲν εἶμαι βεβαίως δι' ἕως τὸ τέλος δὲν θὰ τοὺς πιάσῃ φόβος...

— Λοιπὸν, νὰ μαζέψῃς τὴ γλώσσά σου, Καβιδουλίνας, διέταξεν ὁ πλοίαρχος.

— Καὶ γιατί, πλοίαρχέ μου; ἀπήντησεν ὁ βαρελάς. Τοῦλάχιστον θὰ εἶνε προσιδοποιημένα τὰ παιδιὰ, ἀμὰ ἰδοῦν τὴ νεροπέδα, ἡ κανένα ἄλλο τέρας τῆς θαλάσσης.

— Πᾶς εἶπε; ἠρώτησεν ὁ ὑπαρχος, ὑποθέτεις λοιπὸν δι' ἡ τὴν συναντήσωμεν αὐτὴν τὴν νεροπέδα;

— Βεβησιότατα!

— Καὶ γιατί, παρεκάλῳ;

— Διότι... διότι αὐτὴ εἶνε ἡ πεποθήσις μου, καὶ δὲν θὰ τὴν ἐμποδίσουν τὰ χωρτὰ τοῦ μίστρο-Ὀλίβα...

— Στάσου νὰ δοῦμε... σφάγντα χρόνια τῶρα ταξειδεύεις εἰς τοὺς Ὀκεανούς, καὶ δὲν τὸ εἶδες ποτὲ σου αὐτὸ τὸ φανταστικὸν θηρίον...

— Καὶ ἐλογόριαζα νὰ μὴν τὸ ἰδῶ ποτὲ μου, ἀφοῦ εἶχα πᾶρη τὴ σύνταξί μου, ἀπήντησεν ὁ βαρελάς. Ἄλλα ὁ κ. Μπουρκάρ ἤλθε καὶ μ' ἐσήλωσεν ἀπὸ τὴν ἡσυχία μου, καὶ τῶρα πιά δὲν τὴν γλυτόνο.

— Λοιπὸν, ἐμένα δὲν θὰ μου κατοφνήσῃ, ἀν το συναντήσω; ἀνέκραξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἄλλοτ.

— Μὴ λῆτε τέτοια λόγια, ὑποπλοίαρχέ μου! διέκοψεν ὁ βαρελάς μὲ σοβαρὸν τόνον.

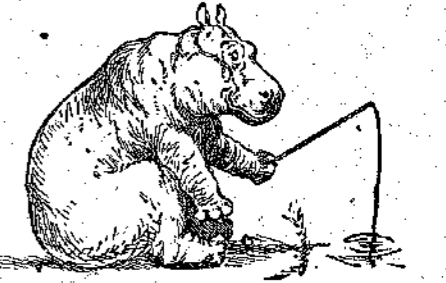
— Ἐλα δὲ, Ζαχαρία Καβιδουλίνας, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ, αὐτὰ δλα εἶνε ἀστειὰ! Ἡ μεγάλη νεροπέδα! Σοῦ το ἐπανζλαμβάνω δι' ἑκατοστὴν φορὰν... κανεὶς δὲν τὴν εἶδε ποτὲ... διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον δι' δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ...

— Ἐπάρχει καὶ καλοῦσᾶρχει, πλοίαρχέ μου! ἐπέμεινε λέγων ὁ βαρελάς, καὶ ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» θὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν της πρὶν τελεσιῶτῃ τὸ ταξίδι τοῦ!

ΤΟ ΦΑΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ
[ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ 78ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ]

Ὁχθαί Κόγγον, τῆ 23 Μαρτίου 1903

Ἀγαπητέ μου φίλε,
Ἀπὸ τὰ Μικρὰ Μυστικά μου θὰ γνωρίζεις δι' ὅτι καλλιτέραν ἀναφυγὴν θεωρῶ τὸ φάρευμα. Ἐν ἔχῃς λοιπὸν ὑπεμονὴν, ἀκουσε νὰ σου διηγηθῶ τί μου συνέθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.
Τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα, ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος προτιμᾷ νὰ πηγαίη εἰς τὰ καφενεῖα καὶ εἰς τὴν μουσικὴν, ἐγὼ,

«Τσιμπᾷ!...»

πλέον ρομαντικὸς, ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω εἰς τὸ φάρευμα. Ἐπῆρα τὸ καλάμι μου καὶ ἐπλησίασα εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἦτο μεγεία! Ἐκεῖ, ἀνάμεσα εἰς τὰ χόρτα καὶ εἰς τὴν ἀμμον, εὐρήκα κάτι ὠραϊότατα παχειὰ σκουλήκια. «Εἶσαι τυχερὸς» εἶπα ἀπὸ μέσα μου, «τὸ δόλωμα εἶνε λαμπρὸν ἂν τὰ ψάρια εἶνε πεινασμένα, ἡ δουλειά μας πάει κορδόνι.»

Ἐξέλεξα τὸ κατάλληλον μέρος, ἐκάθησα, ετοίμασα τὴν ἀρμιδιά μου καὶ τὴν ἔρριξα... Τὰ ψάρια πεινοῦσαν. Ἀκόμη δὲν εἶχε καθῆσῃ, καὶ νοιώθω ἀντίστασι. Τσιμπᾷ!... Χμ! Τροβῶ λιγάκι... πιάσθηκε. Τὸ καλάμι ἐ-

«Μπᾶ! τί νὰ εἶνε;»

λύγιεν ἀπὸ τὸ βάρος. Ἐδῶ ἦταν δλη ἡ τέχνη... δὲν ἔπρεπε νὰ μου φύγῃ τὸ ψάρι. Σιγά καὶ μὲ πολλὴν προσοχὴν τραβῶ... ἔρχεται... ἀκόμη μιά... νὰ το! Βλέπω ἕνα κατάμαυρο πρᾶγμα νὰ βγαίη ἀπὸ τὸ νερὸ... Μπᾶ! τί

είς την Αίμιλιαν. Δι' αυτό και εκείνη δέν ημπορούσε πλέον να ιδή τα μεγάλα πόδια και τα μεγάλα χέρια του ταλαιπώρου εκείνου νέου, χωρίς να συλλογισθή ότι το παρωνύμιον αφουρναρόξυλον του έτοιμιαζε περίφημα.

Θά έπερνούσαν έξωα εις της κυρίας Ουίξ η Αίμιλία, αν δέν ητο ο ανεψιός.

Συχνά συνεκρότουσ αφιμαχίας, εις τας όποιάς ο κ. Παλμερ δέν έβγαίνει πάντοτε νικητής.

— Μις Χώδ, της είπε μίαν ήμέραν, κατά την όποιαν αυτή ενησχολείτο εις τό να διδάξη έν είδος πλεξίματος με τό κροσά εις την Νέλλην Ουίξ, την μεγάλην κόρην της οικοδεσποίνης; είθε ο ετυχεστέρος άνθρωπος που γνωρίζω εις τον κόσμον πο τ ε δέν φαίνεται ότι σάς πιάνει πληξίς.

— Όσοι αγαπούν την εργασία ποτέ δέν στενοχωρούνται, είπεν η γραία κυρία Ουίξ.

— Αυτό είνε πατριά για μένα, γιατί έχω την ιδέα ότι δέν θα με συγχωρήσετε ποτέ, διότι δέν εγεννήθησ πτωχός και δέν κατώρθωσα να αναδειχθώ μόνον με την άτομικήν μου αξίαν. Έσεις δέν αγαπάτε παρά εκείνους που είνε έργα των χειρών των. Ποία είνε η γνώμη σας εις αυτό τό ζήτημα, μις Χώδ; (Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΩΝΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΟΓΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο καιμένος ο Μπέμπης δέν παίξει παιά: πεινά.

— Ποῦ είνε τὰ καρύδια με τό γάλα και τὰ ζαχαροκάλαμα που μας έλεγες, Κική μου;

— Άλλοίμονον! άπαντᾷ η Κική. Δέν ηῦρα τίποτε άκόμα!

Δείχνει τότε ο Μπέμπης με τό άκτυλό τὰ καλάμια εις τον Παυλήν:

— Έχουνα ζάχαρι μέσα;

— Όχι, λέγει ο Παυλής, αυτά δέν είνε φαγι για ανθρώπους.

— Είμεθα λοιπόν καταδικασμένοι ν' αποθάνωμεν από την πείναν εις αυτήν την αφιλόξενον χώραν; λέγει η Κική.

— Η ν' αλληλοφαγωθώμεν διά να διατηρήσωμεν την θλιβεράν μας ύπαρξιν; ανακράζει τραγικώτατα ο Γιαννάκης.

— Τι φρίκη! φωνάζει η Κική.

— Διάβολε! λέγει ο Γιαννάκης, αυτό γίνεται στα ταξείδια. Η ιστορία αναφέρει μάλιστα μερικους γενναί-

οκρόδους ανθρώπους που έθυσιάσθησαν διά να παρατείλουν την ζωή των συντρόφων των.

Και ενώ λέγει αυτά ο Γιαννάκης, ρίπτει λεζά βλήματα προς τον Παυλήν. Η Κική κατατρομαγμένη χαμηλώνει τὰ ματάκια της. Έκατάλαβε τί εσήμαιναν τὰ λόγια του Γιάννη!

— Καιμένος Παυλή, λέγει! πρέπει να πεινάσω ένατό φορίς πειότερο παρά που πεινώ τώρα, για ν' αποφασίσω να σε φάγω. Άς περιμένωμε, Γιαννάκη! Άς εύρωμε τίποτε άλλο... παρά να κάμωμε αυτό τό φρικώδες πράγμα!

Ο Παυλής οὔτε καν υποπτεύεται την άπαισίαν σέψιν της ναυαρχίνας και του πλοίαρχου. Φαίνεται όμως συλλογισμένος. Εύνει τό κεφάλι του, σαν να ζητῆ να το κάμη να βγάλη καμιά ιδέα. πηγαινοέρχεται σιγά-σιγά κοντά στο νερό, κυττάζει άπ' εδώ, ψάχνει άπ' εκεί, εξετάζει όλες

Ο Παυλής δέν είνε κανέναν βλάκα.

τές γωνίτσες. Έξαφνα πετᾷ τὰ παπούτσια του, ανασκουμπώνει τό πανταλόνι του, και εμβαίνει γενναϊότατα εις τό ποτάμι έως τὰ γόνατα. Ο Παυλής δέν είνε κανέναν βλάκα.

Τι θέλει να κάμη εκεί; Η Κική τον βλέπει που περιπικτῆ σκυμμένος σιγά-σιγά. Κρατῆ τον σκούφον άνοικτόν με τὰ δύο του χέρια, και τον σέρνει στο βαθούλωμα που έσκαφαν τὰ κύματα εις την όχθη.

Ο Παυλής της κάμνει νόημα να μὴν κουνηθῆ. Έξαφνα ανασηκώνεται, και φωνάζει από την χαράν του. Κά-νει ένα πήδημα, και εύρίσκειται έξω από τό νερό, εις την ξηράν. (Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑΚΙΑ

Τὰ παλαιά και περασμένα χρόνια, εις ένα χωριό έξουσαν ένα κοριτσάκι. Το έλεγαν Γιαννούλα.

Η Γιαννούλα δέν είχε πατέρα, και η μητέρα της εξενοδούλευε και εκποιάζε πολύ διά να κερδίξη ό,τι εχρειάζετο διά να περνούσ πτωχικά εις τό σπιτάκι των.

Κάθε πρωί η Γιαννούλα εσηκόνετο και έβγαίνει έξω εις τον ήλιον, την στιγμήν που αυτός άντελλε πέρα εις τό βουνό. Έκρατούσε ένν καλαθάκι στο χέρι της, και, όταν επέστρεφεν εις τό σπιτι διά να πιῆ τό γάλα της, τό καλαθάκι ητο πάντοτε γεμάτο με άνηθ.

Κανείς άνθρωπος εις τον κόσμο δέν είχε τόσο έξυπνα ματάκια ώστε να εύρίσκη τους κρυφώνας των λουλουδιών, όπως τους εύρισκεν η Γιαννούλα. Κάθε χαράδρα των χωραφιών και κάθε χαρμάδα των βράχων της ησαν γνωσταί, και κανένα λουλουδάκι δέν εγλύτονεν από τὰ φωτεινά καστανά της μάτια.

Άφου έπιγε τό γάλα της, έδενεν η Γιαννούλα τὰ άνηθ της και τὰ έκαμνεν ώρνια μπουκέτα και ματσίκια, και τότε έπαιρνε τον δρόμον και επήγαινε εις την μεγάλην πολιτείαν διά να τὰ πωλάξη.

Πολλές φορές τὰ έπωλούσεν όλα, και τότε επέστρεφεν εις τό σπιτι χαρούμενη και γελαστή και ευμορρη. Πολλές φορές όμως δέν κατώρθωνε να τα πωλήξη, και τότε έζόρνε τὰ φρούδια της, εκατέβαζε τό μουτράκι της, και εγύριζε στο σπιτι λυπημένη και θυμωμένη...

Ηλθεν η πρηνονή των γενεθλιών της ένα χρόνο. Η Γιαννούλα εγένετο τότε έννια έτών, και ενώ αυτή εκποιάτο εις τό κρεβατάκι της, η μητέρα της εκάθητο και έδαζε τις τελευταίες βελονίες εις μίαν ποδίτσαν, την όποιαν έσραπτε διά να την κάμη δώρον εις την κόρην της. Το κερί επλησιάζε να καῆ όλον μετ' όλιγον δέν ηδ υπήρχε πλέον φως, και άλλο κερί δέν υπήρχεν εις εκείνο τό πτωχικό σπιτάκι.

Άλλά την στιγμήν που τό κερί άφισε την τελευταίαν του αναζμπήν, η ποδιά έτελείονε και η μητέρα της Γιαννούλας την εδίπλωσε στα σκοτεινά και την έβαλεν επάνω εις τὰ φορέματα της κόρης της.

Όταν εξημέρωσεν, η Γιαννούλα άνοιξε, νυσταγμένη ακόμη, τὰ καστανά ματάκια της, αλλά μόλις έρριξε μία ματιά γύρω της, ετίναχθη επάνω σαν τρελλή από την χαράν της. Διότι, δίπλα εις την ποδιάν ητο και ένα ζευγάρι ώραιότατα σκαρπινάκια, με άσημένιες φιομπές.

Πώς εύρέθησαν εκεί; Ποιος τὰ έφερεν; Οὔτε η μητέρα οὔτε η κόρη εγνω-

ρίζαν τίποτε. Άλλά η Γιαννούλα εχόροκηθούσεν από την χαράν της. Οι πέντρες τώσες φορές της είχαν κίψη τό ποδαρτίκι της! — και τώρα αυτά τὰ σκαρπινάκια ησαν φοδραρισμένα με άτλάζ: από μέσα, ηταν τόσο μαλακά, τόσο αναπαυτικά!

Μία σημείωσις ητο καρφισωμένη εις τὰ σκαρπινάκια, και έλεγε με μεγάλα μεγάλα γράμματα:

«Να τῆ φορῆς πάντοτε.»

Άρκετήν ώρον εχρειάσθη η Γιαννούλα έως ότου διαβάξη και έννοσή τί εσήμαιναν αυτά τὰ λόγια. Άλλά όταν επί τέλους εκατάλαβε την σημασίαν των, εκτύπησε τὰ χεράκια της από την χαράν της, διότι δέν θα ητο υποχρεωμένη να φυλάξη τὰ σκαρπινάκια της μόνον διά τας μεγάλας εστίας.

Είπεν άπειρα ευχαριστώ εις την μητέρα της διά την ευμορρη ποδίτσαν, και έφόρεσε τὰ πακουισάκια, τὰ όποια της επήγαιναν περίφημα στο πόδι της.

Ητο κάπως περασμένη η ώρα πλέον. Άλλά η Γιαννούλα επήρε τό καλαθάκι της και έτρεξεν εις τό δώρος. Και με τό τραγούδι εις τό στόμα διά την ετυχιάν της, εγύριζεν εδώ κ' εκεί κ' εμάζεμεν άνηθ.

Εγέμισε τό καλαθάκι της και εκίνησε διά να επιστρέψη εις τό σπιτι, όταν επάνω εις μίαν ύψηλήν πέτρην είδε μίαν ώραιαν παπαρούναν.

— Α! είπε, πρέπει να την κόψω!

Και επροσάθησε να την φθάξη. Άλλά ητο πολύ κοντή, και δέν ητο δυνατόν να σκαλώση να την κίψη. Έζάρωσε τότε τὰ φρούδια της και εκτύπησε στην γην τό πόδι της από τον θυμόν της.

Έξαφνα τὰ σκαρπινάκια της ηρχισαν να της σφίγγουν τὰ πόδια. Έστάθη με άπορίαν η Γιαννούλα: μόλις πρόμιας στιγμής της ηρχοντο τόσο εύρύχωρα. Δικτί τώρα να την σφίγγουν έτσι;

Εσήκωσε τὰ μάτια της κ' εκύτταξε την παπαρούναν, έπειτα τὰ κατέβασε και είδε τό γεμάτο καλαθάκι της.

— Επί τέλους, εκέφηθη, άρκετά έχω.

Και ετράβηξε τον δρόμον της.

Προς μεγάλην της ευχαριστήσιν, είνδεν ότι τὰ σκαρπινάκια της εγιναν πάντιν όσον και πριν εύρύχωρα. Μόνον μίαν φοράν την εξανάσφισαν εκλίνην την ήμέραν, — όταν είδεν ένα ξυπόλυτο χωριστόπουλο και εξαμγγελάσε περιφρονητικώς.

Άλλά άμέσως εσυλλογίσθη ότι δέν εφέρθη καλά — και τότε τὰ σκαρπινάκια δέν την εστένευαν πλέον.

Εποήλησεν όλα τὰ άνηθ της, και επέστρεφεν εις τό σπιτι ευχαριστημένη. Έκάθησεν επάνω στο κρεβατάκι της, και εκύτταξε τὰ ώρατά της σκαρπινάκια. Ητο

τόσον ένθουσιασμένη, ώστε δέν παρετήρησεν ότι η μητέρα της έκαμνεν δλην την εργασία του σπιτιού, ότι εκμαίρεινε και εκκούπιζε μόνη της. Άλλά γρήγορα επέρασεν η χαρά και ο ένθουσιασμός της Γιαννούλας, διότι τὰ σκαρπινάκια πάλιν ηρχισαν να την στενεύουν και να την πονούν. Την έπιασε τόσο θυμός, ώστε τα ετράβηξε και τα έβγαλεν άμέσως. Άλλά ο πόνος εγινε χειρότερος. Τὰ εξανάβαλε λοιπόν, και εκύτταξε γύρω διά να φωνάξη την μητέρα της και να της το είπη. Τότε ένθυμήθη ότι εκρεπε να βοηθήση την μητέρα της, και έτρεξεν άμέσως να το κάμη. Ο πόνος εκάθη εύθύς.

Επαραξενεύθη με αυτό η Γιαννούλα, και όταν εκάθησεν να φάγουν, τὰ είπεν όλα της εκάθησεν — πως τὰ σκαρπινάκια, ενώ ησαν εύρύχωρα, της εστένεψαν τρεις φορές. Επροσπάθησαν μαζί να εξηγήσουν την αίτίαν, αλλά δέν το κατώρθωσαν.

Κατά τὰ μεσάνυχτα όμως, ενώ η Γιαννούλα εκποιάτο, η μητέρα της εκάθητο ακόμη και εσυλλογίζετο τό παράξενο πράγμα. Έξαφνα έβγαλε μίαν φωνή:

— Το ηῦρα! τό ηῦρα!

Η φωνή της εκύπνισε την Γιαννούλαν.

— Τι ηῦρες, μητέρα; ηρώτησε.

— Εκείνο που δέν έννοούσαμεν. Άκουσε, κόρη μου: αυτά τὰ σκαρπινάκια είνε μαγικά. Άμα είσαι καλή και γελαστή, αυτά τὰ σκαρπινάκια είνε εύρύχωρα, μαλακά και αναπαυτικά: άμα όμως γίνεσαι κακή και θυμώνης, τότε γίνονται στενά και σε στενεύουν και σε πονούν.

— Τότε, να μὴν τα ξαναβάλω πιε! είπε πειστωμένη η Γιαννούλα.

Άλλά πριν τελειώση αυτός τας λέξεις, ένας πόνος την έπιασε στα πόδια, και με τὰ κλάμματα τό εφώναξε στην μητέρα της.

— Τώρα είνε πολύ άρχή, μικρούλα μου, της είπεν η μητέρα της. Μία φορά πού τα έφόρεσες, ο πόνος θι έρχεται.

Και είξε δίκαιον. Δι' αυτό η Γιαννούλα άπεφάσισε ποτέ να μὴ θυμώσῃ πλέον, ποτέ να μὴ φανῆ κακή. Και ετήρησε την άπόφασίν της. Και τὰ σκαρπινάκια της επήγαιναν πάντοτε θαυμάσια, και ποτέ δέν εκάλασαν, ποτέ δέν της εμίκρηναν. Διότι ησαν μαγικόν δώρον.

Και την εκάμαρονεν η μητέρα της και όλο τό χωριό της. Και όταν εμεγάλωσεν, όλοι οι νέοι των περιχώρων την εθαύμαζαν διά την ώραίότητά και την καλωσύνην της, και ο καθένας όνειρεύετο να κάμη ταίρι του την Γιαννούλαν με τὰ μαγικά σκαρπινάκια. Ητο

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣ ΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Μπέμπης περιπατεί βρασιδικός επί του καταστρώματος του άποσκίου, ενώ ταξιδεύει με την μητέρα του.

Η μητέρα: — Κάθισε, Μπέμπη, θα ζαλιώσῃς... ε! έκαθες;

Ο Μπέμπης: — Μετρώ, μητέρα, να ιδώ πόσα βήματα τρέχει τό βπόρι στην ώρα.

Επειδή, από του Άποστροφούς Μαύου

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Από της Σεπτεμβρίου, τὰ Γραφεία της «Διαπαλάσεως» μεταφέρονται εις την όπ' αριθ. 88 οίκον της όδου Βουρτιίου, παρά τό Βαρβάκειον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ΕΞΗΚΟΛΟΥΘΟΥΝ αι άναγνώστεις της συνδρομής διά τό 1904 από τώρα. Είχα ήδη γράψη τὰ σχετικά εις τό προηγούμενον φύλλον, όταν έλαβα και τετάρτην άναγνώσιν, εκ μέρους της άγαπητής μου φίλης Φιλοπαύλας Ιάδου. Τη εύχαριστώ πολύ και την συχαίρω διά τό βραβεύον της εις τό Διαιωνισμόν του Διηγήματος, περιμένω δέ άνοπομίνως την φωτογραφίαν της προς δημοσίευσιν. Συμφωνώ μαζί της δι' όσα μου γράφει περί γλώσσης έν γενεί, αλλά την διαβεβαίω δι: εις τό βραβευθέν ποιήμα του Μικρού Καλλιτέχνησ δέν υπάρχει ούτε μία λέξις ακατάληπτος, έχουσα άνάγκην λεξικού.

Σε ευχαριστώ, φίλη μου Κ. Π. Έκ των ψευδωνύμων τὰ όποια προτείνας, σου εκλέγω τό Νόημα των Τεμπών, και σου εύχομαι να γίνης με αυτό διάσημος εις τον κύκλον μας.

Το Άεράκι του Δουτού [ΕΕ] έθύμωσεν ύπερβολικά αυτός τὰ ήμέρας. Έδάνεσε τὰ φυλλάδια μου εις μίαν φίλην της με την ύπόσχεσιν ότι θα εγγραφή συνδρομητρια, και αυτή όχε μόνον δέν ενεγράφη, αλλά και της τα επείστρεψε κουρασμένα! Φαντασθήτε αν δέν είχε δίκιο να θυμώσῃ. Έν τούτοις μετεχειρίσθη τό παλαιόν μέσον... ηπιεν δλίγον ζύδι, και ο θυμός της εκπεσεν άμέσως. Και με συμβουλεύει να μεταχειρίζομαι τό ζιον όσάκις θυμώνη ο Άναΐας. Άες στην κυρά-Μάρθα και σου φέρνει κρυφά ένα ποτηράκι ζύδι, πᾶς κοντά στον ψυχογούι σου και του λές με τον γλυκύτερό σου ερώτο: — Άναΐα, χρυσά μου παιδάκι, πᾶς αυτό τό γιατρικό, είνε τό μόνο για να βγάλης μουσάκια, παιδάκι μου. Τότε εκείνος θα το πιῆ άμέσως και ο θυμός θα του πᾶσῃ. Οά το δοκιμάσω, μολόντε ο Άναΐας έπαυσε σχεδόν να θυμώνη.

Ζίνα [ΕΕ] διά την ώραίαν περιγραφήν της εκόχη σας. Τὰ βιβλία, περί των όποιων μ' έρωτήσε, δέν υπάρχουν εις τό γραφείον μου. Σε συχαίρω διά τό άριστά. Σου άξιζε τό όραιόν δώρον, που σου εκάρισεν η μητέρα σου, δηλαδή ο τόμος μου του 1895 με τό θαυμάσιον μυθεστόρημα «Έν Οίνογενείας». Όσο διά τας Άσκήσεις, θα ιδής γρήγορα τάποτελέσματα, και ελπίζω να ευχαριστήθῃς.

Η λύσις της Μαγικής Εικόνας, — που γράφει τό Τρελλό Ναυτάκι, — πολύ μ' έέπληξε. Ποτέ δέν την επείριμένα τοιαύτην. Είχα φιλονεικήση με ένα κύριον, ο όποιος επέμενεν ότι είνε καταγραφέα και ότι δέν υπάρχει γάτα. — Εύρέ την, μου είξε ειπή, και σου δίδω δύο κλάδες τσοκολάτα! — Μακάρι να την ήξευρα!.. Είς άλλας παρομοίας περιστάσεις θι έρχομαι να μου δίδης κρυφά την λύσιν, και κατόπι θα κοιμάζομαι με στολήχημα. Τι λές; να εκπιάξῃς; — Όχι, αγαπητέ μου, διότι... διότι... δέν μου άρτεσι η τσοκολάτα. Γελᾷς ε; μά το κατάλαβα κ' έγώ ότι το έγραψες στ' άστεία.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣ ΥΝΟΣ

«Ὁ ἀν πρωτοελαδα τὸ φυλλάδιόν σου, — μού γράφει ὁ Στάνλεϋ, — ἐνόμισα αὐτὸ ὡς ἀπλήν ἐφημερίδα, ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἐνόησα κατὰ βάθος εἶ ἐστὶ Διάπλασις καὶ τὸν σκοπὸν τῆς. Καὶ τώρα, ὁσάκις δὲν λαμβάνω καμμίαν φορὰν τὸ φύλλον, — ἀπὸ λάθος τοῦ Ταχυδρομείου βίβαια, — στενοχωροῦμαι τόσο, ὥστε δὲν τραῶν ἀπὸ τὴν λύπη μου. Προσῆλθ' νὰ μείνω νησιδικὰ παρὰ νὰ μὴ λάβω Διάπλασιν.» — Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου, Στάνλεϋ, καὶ σε συγγαίρω διὰ τὸν εἶλον τοῦ βίου, εὐχόμενη νὰ σου ζήτῃ ὁ μικρὸς κνεφίδς.

Σοῦ ἔστειλα, Ζακπὶς [ΕΕΕ] τὸ φυλλάδιόν ποῦ ζήτησες. Ἡ ἐπιστολὴ σου ὠραιοτάτη, σὲ βεβαίω δὲ ὅτι μ' εὐχαρίστησαν ἰδιαιτέρως τὸ ἀρόλογιόν καὶ τὸ βυρβόμιτρον τῆς Δόξ. Χλωρίδος, — μολοντί δὲν ἔχω καμμίαν διδασίαν νὰ δώσω πίστιν εἰς αὐτά. Ἀλήθεια, οἱ εἰσχωγικοί στίχοι τῆς ἐπιτολῆς σοῦ εἶνε ἰδιόκ σου; Μὲ συνεκίνησαν ὅσα μού γράφεις περὶ Λόρη Μαργαρίτη. Ὁκ εἶνε μὴ τιμὴ μας τῶντι νὰ συλλογίζωμεθα, ὅταν μίαν ἡμέραν θὰ εἶνε ἐνδοξος, ὅτε πρῶτον ἡμεῖς τὸν ἐγνωρίσαμεν, πρῶτον ἡμεῖς ἐδημοσιεύσαμεν τὴν εἰκόνα του.

Ἄρξισαν νὰ μὲ στέλλουν τὰ φωτογραφία; τῶν, οἱ βραβευθέντες εἰς τὸν Β. Διαγωνιστὸν Ἑσπαθισμῶτος. Ἐλαβ' ἕως τώρα τὰς φωτογραφίας τῆς Ὀνειροπόλου Φυγῆς, τῆς Ἐρήμου Σαχάρως (ἐκ τῶν κορυφῶν), τοῦ Λευκοῦ Κρίνου καὶ τοῦ Κεραυθοῦ Παρκαλιῶ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ στέλλουν τὰς ἰδικὰς τῶν μέχρι τέλους Αὐγούστου, διὰ νὰποτελεσθῇ πλήρως τὸ σύμπλεγμα.

Ἠίδηκε τὸ Βορθεῖον [ΕΕ] διὰ τὴν εὐρυστάτην ἐπιστολήν. Πολὺ ἐγέλασε καὶ ὁ Ἀνανίας μετ' τὴν νέαν παραγωγήν τοῦ ὀνοματός του, τὸ ὅσιόν κατὰ σὲ παράγει ἀπὸ τὸ Α στερητικόν, γάνι, καὶ τὴν κατάληξιν ας ἐπομένως σημαίνει ἐκεῖνον ποῦ δὲν κάνει νάνι, ποῦ δὲν κοιμάται, ποῦ μένει ἀγρυπνός καὶ τέλος πάντων ποῦ εἶνε... ἔξυπνος. Καὶ ὅμως... νὰ ἤνευρες τί ὄντορας καὶ εἶνε κάποτε ὁ Ἀνανίας μου!

Κάθο-Κάρακα, πρὸς τὸν ἀδελφόν σου ἔστειλα τοὺς δύο τόμους τοῦ Βραβείου σου. Σὺ εἰς τὸν 74ον Διαγ. ἐπέθεθ' οὐκὲς Διαγωνισμῶν καὶ ἐπομένως δὲν δικαιούσαι νέου βραβείου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ Σπῆλαιον Δοξαπατρή μετ' τὸ Τρελλὸ Ναυτάκι, Σπρίγγαν, Δαμάργος Πορτίκι, Καλλιτεχνικὴν Γραφίδα καὶ Γάτον τῆς Ἀνατολῆς — τὸ Δά-Ρέ-Μι μετ' τὸν Χωλὸν Διάβολον, Ζακπίδα, Νεράδιον τῶν Σπετσῶν καὶ Τρελλὸ Ναυτάκι. — ὁ Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου μετ' τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως, Ὀρίχλον καὶ Ἀκρίταν — τὸ Φέλιμα τοῦ Κίματος μετ' τὴν Ἀνθοδόμητην Μαργαρίτῶν, Ἀνδριώτικον Νεραντζάκι, Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου, Ζουλέικαν καὶ Γ'Ανακλάδον Ὀρον. — ὁ Κάρλοσ Δέκατος μετ' τὸ Κόκκινον Λόγδ, Φρούριον τῆς Μογεβασίας, Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα καὶ Κυρία μετ' τὰς Καμελίας. — τὸ Ταπεινὸ Γιασεμὶ μετ' τὴν Κόρην τοῦ Διόδωρος, Κόρην τοῦ Μορέ, Κεράδρον Ἐρημῆ καὶ Ἀύραν τῆς Κοκκίνας. — ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ μετ' τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Ζουλέικαν, Ἑλληνοπούλιαν, Κυρία μετ' τὰς Καμελίας καὶ Δεκαομέρητην Πελερίναν. — ὁ Κλάδος Ἑλαίας μετ' τὸ Κερατὶ, Ἀταθόριον Ρόδου, Δάλιαν καὶ Ἀπομονωμένην. — ὁ Ριγολέτας μετ' τὸ Ἀστρο Πορτιζάνι, Μέλιοντα Ναυαρχον, Μέλιοντα Διαλαμάτην, Παιδικὴν Χαράν καὶ Σιρ-Ἀ-Φαλουά. — ὁ Μεγιστεὸς μετ' τὴν Χαϊδεμένην Βασιλοπούλιαν, Ἀετὸς τῆς Νεαπόλεως, Γλοκκλάδον Ὀρον, Μικρον Καλλιζέγγην καὶ Πλοῖον τοῦ Δουναβέως. — ὁ Σιρ-Ἀ-Φαλουά μετ' τὸ Λευκὸν Κρίνον, Ἀκτὴν τῶν Σπετσῶν καὶ Ζουλέικαν. — ἡ Διορτιὰς Πηγὴ μετ' τὸ Κουναῖτι, Ἀεράκι τοῦ Βουντοῦ, Ἀλκυονίδα.

Χρυσομαλλοῦσαν καὶ Σπαρτιάτιδα Χειλοῦνίδα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Φεγγάνδρον Πῶ (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραῖον διελτόριον δι' αὐτὸ ποῦ μού γράφεις, νάποταθῆς εἰς καλὴν ταῖν ἐδῶ βιβλιοπωλείων) Κόκκινον Λόγδ [ΕΕ] διὰ τὴν ζωροστάτην περιγραφὴν τοῦ νυκτερινοῦ τραίνου τῆς Κηφισιάς: ἔχεις, βλέπω, μεγάλην παρατηρησικότητα! Μαγευτικὴν Δάσος (τὸ ὅσιόν ἔχει ἀναγνώστη ἕως τώρα ὑπὲρ τὰ δέκα μιλιοστορήματά μου, καὶ φαντασθῆτε πλέον πόσον εἶνε μαγευμένον τὸ εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰς ἐννεργείας καὶ περιμένω.) Τύλλον Ὀσιόλλιον (μετ' αὐτὸ ἐνδιαφέρου ἀέγνωσα καὶ τὴν συνέχειαν ταῖν ἐξ Αἰγύπτου ἐντυπωσῶν.) Μεγιστέα (τὸ τίλοσ διαβρώβη) Μικρον Ἀθηναίων (κατενθουσιασμένον μετ' τὰς ἀιτηρήματα τοῦ κ. Φιλίωτος.) Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραῖαν καὶ πατριωτικωτάτην ἐπιστολήν Διαγωνισμῶτος Καλλιγραφίας διὰ γίνη προσηχῶς: Σιρ-Ἀ-Φαλουά (δὲν ἀντιβάλλω, ἀρετὴ εἶνε τὸ λέγειν: Ἐρῶσιον Μασσαί (ἔστειλα ἐκ νέου) Βράχον τοῦ Φαλήρον (ἔχει καλῶς: Ἐπεφραγον Ἰππέα (τὸ πρῶτον καλῶς) τὸ δεύτερον γνωστῶν) Σπῆλαιον Δοξαπατρή (ἔχει καλῶς ἔστειλα καὶ τὸν θον τόμον) Διορτιὰδα Πηγὴν, Κυρία μετ' τὰς Καμελίας (κ' ἐκεῖνο εἶνε κατενοουσιωμένον μετ' τὴν γνωριμίαν σου) σοῦ ἔστειλα τὸν 5ον καὶ 23ον τόμον, διὰ νὰ... προσεθῆ: ἄλιον μετ' αὐτὴν τὴν ζήτην) Λουλοδὶ τῆς Καρδίτσ (εἶδος βέβαια τὴν ἀπάντησιν μου) αἱ προσάσεις σου δημοσιεύονται πάντοτε: φίλητέ μου τῆν Γ'Αετὴν Ματιάν) Ναυαρχὸν τῆς Κορθίας (γράφει τὸν ἀδελφόν σου ὅτι τὸν εὐχαριστῶ καὶ περιμένω) Ἀταθόριον Ρόδου [ΕΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ προσηχῶτος ἐπὶ τῆς Ἀκρόπολεως: Ἀρξιδόμητην τοῦ Βουντοῦ (ἔστειλα γράφα μου ἕκαστην κλάπον κἀποῦ νὰ δευδῶς τὸ εὐμάρρη λογάκι σου) Ἀθῶν Καρδίαν (ὅλοι σὲ ἀνεχαιρέτουσ) τώρα περιμένω γράμμα σου ἀπὸ τὴν πατρίδα) Ἰζῶν Μπεοδὶ (ἔστειλα κ' ἐδῶ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔκκειν ἀρετὴν ζήτην) ὁ κατάλογος διὰ δημοσιεύθῃ περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους: Νυκτοκόρακα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπᾶθμῶν) Ἀύραν τοῦ Πηλίου (ἔστειλα) Πέτραν Σκανδάλου κλ. κλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολὰς ἔλαθα μετὰ τὴν 10 Αὐγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄσσεις δεσφαί μέχρι τῆς 22 Σεπτεμβρίου Ὁ χάρτης τῶν λέξεων, εἰς τὸ ὅσιόν θεον νὰ γράψωι τὰς λέξεις τῶν οἱ διαφωνήσασιν, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μετ' εἰς πρῶτῶν, ὅτι ἔστιν ἀποτέλεμα 90 φύλλων καὶ τιμῆς πρῶ. 1.

409. Αεξίγροφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, Δι' ἄσας φίλιος τὸ δευτέρον μου. Κ' οἱ εὐσεβεῖς μ' εὐλόβειαν Ἡέρονται καὶ βίβιον τὸ σύνολόν μου. *Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Κορθίας.*

410. Συλλαβογροφος.

Μετὰ δύο γράμματόν Μία ὅσα ἔν τῆσ. Τῆ: Τουρκίας γνωστῶν ὄρος Ὄβωσ διὰ σχηματισθῆ. *Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοποῦλιαν.*

411. Στοιχειογροφος.

Ἐδῶ: ἕξω κερασφόρου Ἀρεκίτη ὁ λαίμῶς. Καὶ μ' αὐτὸ ἐφανερώθη Τῆς Ἐρῶσιης ποταμῶς. *Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Περσικῶν.*

412. Ἀνογραμματισμῶς.

Εἶμαι ἄλιον, πλην δέσω, Ὅπως ἔξω ἂν μαρτίσας.

Θέλεις νὰ παραχορτάσῃ; Νὰ μὲ ἀναγραμματισῆς.

- Ἐστὶν ὑπὸ Γεωργίου Ν. Τ. ἐπελῆ.*
- 413. Συλλαβοεικόν. Τριγωνόν.**
1. — Ὄνομα κύριον.
 2. — Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
 3. — Κάτι μὴ ὀρθόν.
 4. — Ἀνωνομία.

414. Ἐπανόρθωσις φράσεως.

Τὰ πᾶθη, τὰ ὅποια ἐξευγνίζει τὴν ἀγάπην, ἢ ὅποια εὐχαρίζουν καλλιέργει καὶ καταδάμας τὴν ψυχὴν. *Ἐστὶν ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαλήριου.*

415-419. Μαγευκὴ Νῆσος.

Ἀνταλλάσσοντες δύο ἐπιδοθήσας γράμματα ἐκαστῆς τῶν ἀπάνθι λέξεων, διὰ μίαν νῆσον, πάντοτε τῆς αὐτῆς, ἀλλὰ καθ' ἑλᾶς τὰς ἀπάνθις τὸ ἐνικῶν κατὰ σειράν, σχηματίσαστε ἄλλας τῶσας λέξεις: *Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ζακπὶς.*

420 Συλλαβικὴ Ἀυροστειχίς.

Δι' ἀρχαῖα συλλαβὰι τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν λίαν: 1, Ἄν με λύσῃς, εἶσαι σὺ. 2, Διάσμος κωκυρῶτος. 3, Χώρα τῆς Ἑλλάδος. 4, Μυθολογικὸν τέρας. 5 Κατοιχία νεκρῶν. *Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μορτιανου.*

421. Ἑλληνοσοῦμφρονον.

ο - το - τῶ - ε - ἴνοι - ἴωσι. *Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μορτιανου.*

422. Γρόφος.

ἐς :: ας :: 1Α + Ἑλλῆν ὄντος σὺ. *Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Αἰγύπτου.*

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 22

276 Μυρωνίδη: (Μύρων, ἦ, δίς.) — 277. Μῆνιν (μῆ, δέν.)

278. Γ 279. Ρῆρος - Ρῆ- vos. — 280. Ἰ.

Σ Ε Α Σ περο. — 6: = 6.

Ι Α Π Ω Ν Ι Α κέρ + (Ἰωνὰς —

Σ Ι Μ Ω Ν Ι Δ Η Σ ἀς = 1 Ἰων =

Ἰωνίαν — 281.

ΦΑΙΩΝ (αἰών, ἴνχ, Διῶ, ὠκ, ναι) — 282

— 283. Διὰ τῶν λε: ἄλλος, λάος, αὐλός, σί- ελος, ζυλός. — 287. ΟΜΗΡΟΣ (ΣενΟρῶν,

ΚΙΜῶν, Κρη.η, Σερ.Παρμα, ΖηνΟβίς, Περ- Σαῦ.) — 288. Ἑλληνῶν παῖδες, πραγμῶν, δεξῆς ἐσαι μέληθη. — 289. Ἡ Παρθενόπη ἦτο Σερῆν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γ'η λέξῃ λέξῃ 10, διὰ ὅτι τοὺς συνδρονήσας μας λέπει δ' ἄσων. Ἐλέγχεσθε ὅσος 10 λέξῃς, ἀπὸ τῆς καὶ αἱ ἀναγίγασται τῶν 10 ἠερῶνται ὡς τὰ ἡσων 10 λέξῃς.)

Ἀναβάλλων τὸ δι' Ἀμερικὴν ταξιδιόν μου, συνεχίζω τὴν ἀνταλλαγὴν δευτεριαν, Γραμματισμῶν καὶ Μ. Μυστικῶν, μετ' ὀνομα, ψευδωνυμῶν καὶ διελθόντων. — Φώτιος Ἑ. Μουτυλιδῆς, Rodosto (Turquie). (Γ—54)

Τὸ Φέρε-Δόσε λέγει εἰς τὸ Ἰδεῶδες Κοινὸν ὅτι δὲν τὸ ὑπερβῆσας νὰ ἀπαντήσῃ, διὰτ' αὐτὸ ἐπρότεινε Μ. Μυστικὰ. — Φέρε: Ἄσος. (Γ—55)

Ὁ Κένταυρος δημοῖς εἶνε ὀνομαζέται Ἰωάννης Βλαχάκης, ὅπως θὰ φαίνεται τοῦ λοιποῦ. (Γ—56)

Συνήχρωσ' τὸ Ἀταθόριον Ρόδου διὰ τὸν ὠραῖόν σου ἕνον σου. — Ἀγγελος τῆς Ἀγρίπης. (Γ—57)